

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců Mgr. Jaroslava Škopka a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobce: O.S.**, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí, ze dne 10. ledna 2012, č.j. ŽP/12159/11,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení .**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou ze dne 10. 3. 2012 doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „*zdejší soud*“) dne 13. 3. 2012, resp. doplněním žaloby ze dne 4. 6. 2012 doručeným soudu dne 5. 6. 2012 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí, ze dne 10. ledna 2012, č.j. ŽP/12159/11 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), a dále zrušení rozhodnutí - posouzení závazného stanoviska - ze dne 16. 12. 2011, kterým Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu, částečně změnil a ve zbytku potvrdil závazné stanovisko Magistrátu města Plzně, odboru památkové péče, ze dne 13. 5. 2011, č.j. MMP/057436/11 (dále též „*Posouzení*“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru stavebně správního, ze dne 12. 9. 2011, č.j. MMP/156376/11 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“ nebo „*stavební povolení*“). Prvoinstančním rozhodnutím, které bylo napadeným rozhodnutím potvrzeno, bylo vydáno stavební povolení (podle § 15 vodního

zákona a § 115 stavebního zákona) k provedení změny stavby vodního díla kanalizačních stok na specifikovaných pozemcích v k.ú. Křimice, které byly součástí akce „II/605 Okružní křižovatka Křimická, SO 302 – rekonstrukce kanalizace“.

Problematika územního plánování a stavebního řádu byla upravena zákonem č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „stavební zákon“).

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

[I] Žaloba, vyjádření žalovaného k žalobě, replika

Žalobce v žalobě uvedl, že „(...) napadá pravomocné rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 10. 1. 2012, č.j.: ŽP/12159/11, jenž je příslušný k přezkoumání rozhodnutí MMP, odboru stavebně správního ze dne 12. 9. 2011, Sp.zn.: SZ MMP/088114/11/VAN, č. j.: MMP/156376/11 a pravomocné posouzení závazného stanoviska žalovaného správního orgánu ze dne 16. 12. 2011, naše ZN: KPP/3362/11, Spis. zn.: ZN/671/KPP/11 jenž je příslušný k přezkoumání závazného stanoviska MMP, odboru památkové péče ze dne 13. 5. 2011, Č.j.: MMP/057436/11. Napadeným rozhodnutím byl žalobce zkrácen na právech vyplývajících mu ze zákona a z tohoto důvodu žádá, aby soud přezkoumal jeho zákonnost. Podmínky řízení jsou splněny tím, že žalobce vyčerpal opravné prostředky v odvolacím řízení. Rozhodnutí je v rozporu s územním rozhodnutím č. 4362 z 24. 6. 2009, č.j.: STAV/07714/09, Sp. zn.: STAV/03573/09/JIR. Porušení podmínek památkové ochrany předepsaným zákonem. Nezhojení a nevyrovnání se s námitkami účastníka řízení. Nevyrovnání se s odvolacími důvody.“

Usnesením ze dne 21. 5. 2012, č.j. 30 A 11/2012-22, byla žalobce mj. vyzván k tomu, aby konkretizoval a doplnil žalobní body tak, aby bylo patrné, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí žalovaného za nezákonné nebo nicotné, a uvedl návrh výroku rozsudku, který bude formulován v souladu s § 65 odst. 1, § 76 odst. 2 a § 78 odst. 1, 3, 4 soudního řádu správního.

Žalobce reagoval na usnesení podáním ze dne 4. 6. 2012, v němž uvedl: „(...) Stavba není umístěna s grafickou přílohou územního rozhodnutí č. 4362 z 24. 8. 2009, požadovaného umístění stavby vyznačeného na Koordinační situaci D.2 /Malán 9/2008/ ale stoka „B“ se nachází mimo stavební pozemek a to odlišným grafickým zakreslením Koordinační situace B2 /Malán 1/2011/ a Situace záboru pozemků D.2 /Malán 1/2011/. Stoka „A“ /Prvomájová ul./ dle podmínek územního rozhodnutí (...) má být DN 800 mm v délce 216 m. U povolené stavby je DN 800 mm v délce kratší, ovšem zkrácení se týká vyloučením spodního úseku uváděného nevyhovujícího stavu této stoky o menším DN, která dále navazuje opět na novou kanalizaci.“. K věci Posouzení žalobce uvedl: „Při této zcela nové zásadní stavbě není respektován historický charakter území výškové úrovně historické zástavby, což nevede k nápravě dřívějších nevhodných úprav, tedy výškové rehabilitaci. I když v nedávné minulosti zde probíhala archeologická dokumentace, získané poznatky nejsou ani uváděny natož uplatněny. Stanovisko orgánů památkové péče neuvádí potřebné výškové úrovně kde a kolik? Tento zásadní problém historické zástavby tedy řešen nebyl.“. K žalobní námitce nevyrovnání se

s námitkami účastníka řízení a nevyrovnání se s odvolacími důvody žalobce v doplnění konstatoval: „*Tento žalobní bod je patrný ze spisů stavby.*“, resp. „*Tento žalobní bod je též patrný ze spisů stavby.*“.

V **replíce** ze dne 27. 3. 2013 žalobce ve stručnosti zopakoval tvrzení uvedená v žalobě a jejím doplnění, nadto uvedl, že jako vlastník sousedních nemovitostí je stavebním záměrem poškozen hlukem v důsledku nevhodných poloh kanalizačních šachet ve vozovce a neřešením nivelit (vlhkost, sjezd, terénní utopení nemovitosti).

Žalovaný správní orgán ve vyjádření ze dne 15. 10. 2012 navrhuje zamítnutí žaloby. Akcentoval rozdíl mezi řízením územním a stavebním, nesouhlasil s tím, že by se správní orgán nevypořádal se všemi námitkami žalobce učiněnými v průběhu správního řízení, kterážto tvrzení podpořil odkazy na správní rozhodnutí.

[III] Správní spis

Ze správního spisu se k věci podávají následující podstatné skutečnosti. Rozhodnutím Magistrátu města Plzně, odboru stavebně správního, ze dne 12. 9. 2011, č.j. MMP/156376/11, bylo podle § 15 vodního zákona a § 115 stavebního zákona vydáno stavební povolení k provedení změny stavby vodního díla kanalizačních stok na specifikovaných pozemcích v k.ú. Křimice, které byly součástí akce „II/605 Okružní křižovatka Křimická, SO 302 – rekonstrukce kanalizace“ (dále též jen „*Stavba*“). Žalobce se proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolal a žalovaný správní orgán napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a stavební povolení potvrdil. V rámci odvolacího řízení Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor životního prostředí, požádal Odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu téhož krajského úřadu o posouzení závazného stanoviska Magistrátu města Plzně, odboru památkové péče, ze dne 13. 5. 2011, č.j. MMP/057436/11 (dále též jen „*Závazné stanovisko*“), neboť žalobce v rámci odvolání proti stavebnímu povolení brojil i proti uvedenému závaznému stanovisku. Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu, pak Závazné stanovisko částečně změnil a ve zbytku potvrdil.

[III] Posouzení věci krajským soudem

Soud předesílá, že ve věci rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 soudního řádu správního bez nařízení jednání.

Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle § 75 odst. 2 věta první s.ř.s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.

Podle § 78 odst. 1 s. ř. s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil. Podle § 78 odst. 7 s. ř. s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

Před vlastním posouzením věci soud považuje za potřebné nastínit určitá obecná kritéria či východiska, jejichž optikou na věc nahlížel.

a) Koncepce stavebního zákona je nastavena tak, že je tu rozlišeno, co (a jak) má být řešeno v územním řízení a co v řízení stavebním. Tuto linii drží i judikatura ve správním soudnictví, a obsahová hranice mezi územním a stavebním řízením je tak zřetelně nastavena.

b) Podle § 114 odst. 1 stavebního zákona může účastník řízení uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Podle § 114 odst. 2 stavebního zákona k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území, se nepřihlíží.

c) Podle ustálené judikatury správních soudů rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí odvolacího orgánu, jímž se odvolání zamítá a napadené rozhodnutí první instance potvrzuje, tvoří jeden celek.

d) Pro soud, který přezkoumává žalobou napadené rozhodnutí správního orgánu, je rozhodující skutkový a právní vztah, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (k tomu srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Určité průlomky, které do této zásady byly učiněny Nejvyšším správním soudem, nedopadají na nyní posuzovanou věc, poněvadž se týkají především správního trestání. V té souvislosti je pak třeba zdůraznit i to, že soud posuzuje důvodnost žaloby v mezích žalobních bodů (k tomu srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.). I v tomto případě lze vysledovat určité průlomky, ať už zákonné nebo judikатурní, ale zdejší soud je přesvědčen, že takováto situace v jím hodnocené věci nenastala.

e) Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí být z žalobního bodu patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Každá taková námitka (bod) musí být dostatečně konkrétní. Z povahy soudního řízení správního vyplývá, že je to žalobce, který obsahem podání – žaloby – vymezuje rozsah přezkumu jím napadeného rozhodnutí. Je tedy na žalobci, jak prostřednictvím žalobních bodů vymezí přezkumnou činnost soudu. Nejvyšší správní soud došel ohledně náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu k tomuto závěru: *I. Ličení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. II. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní*

orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. III. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti. [viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, toto i další zde zmíněná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz]. Účastníci řízení by tedy měli svá podání náležitě konkretizovat. Námitka, má-li být kvalifikovaná, by měla být konkrétní, protože na obecnou námitku těžko žádat jinou odpověď, než opět relativně obecnou. A to se netýká jen žalobních bodů, toto kritérium jistě dopadá i na námítky odvolací, jakož i na nejruznější vyjádření účastníků řízení či obsah podkladů pro vydání rozhodnutí.

f) Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl v rozsudku ze dne 23. 8. 2011, č.j. 2 As 75/2009-113 (publ. ve Sb. NSS pod č. 2434/2011), k závěru, že „(...) závazná stanoviska vydaná dle § 149 správního řádu z roku 2004 nejsou rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s. ř. s., neboť sama o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti. Soudní přezkum jejich obsahu je v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod umožněn až v rámci konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s.ř.s. (...)“.

Prizmatem řečeného soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.

Předně, text žaloby, jejího doplnění i repliky je místy na samé hranici srozumitelnosti. Bylo tak obtížné vypreparovat žalobní body tak, aby o nich bylo možno rozhodnout.

První z žalobních námitek žalobce namítal, že stavba není **umístěna** v souladu s grafickou přílohou územního rozhodnutí - Koordinační situací D.2. K bližší konkretizaci pak žalobce uvedl, že stoka „B“ se nachází mimo stavební pozemek, a to odlišným grafickým zakreslením Koordinační situace B.2 a Situace záboru pozemků D.2.

Takto prezentovaný žalobní bod (a to i přes výzvu ke konkretizaci) umožňuje dvojí náhled. Jednak ten, že žalobce brojí proti **umístění** stavby, a jednak jako namítaný rozpor **vlastní realizace stavby** a podmínek daných územním rozhodnutím.

Pokud by se soud přiklonil k prvému nastíněnému výkladu, nebylo by možné žalobní bod uznat jako důvodný, protože by směřoval proti pravomocně skončenému územnímu řízení, resp. rozhodnutím v něm vydaným. Ona rozhodnutí však nemohou být přezkoumána v soudním řízení, jehož předmět je vymezen rozhodnutími vydanými ve stavebním řízení (což je případ právě souzené věci). Jak je uvedeno výše, obsahová hranice mezi územním a stavebním řízením je zřetelně nastavena a není možné se od ní odchýlit.

Naději na úspěch by však neměla ani druhá výkladová verze žalobní námitky, totiž že žalobce namítal, řečeno zjednodušeně, rozpor mezi schváleným (územním rozhodnutím a stavebním povolením) a skutečně realizovaným.

Žalobce, a to je základní argument soudu, tvrzenou odlišnost *nespecifikoval*. Jistě, uvedl, že se stoka „B“ nachází mimo stavební pozemek a namítal odlišné grafické zakreslení Koordinační situace B.2 a Situace záboru pozemků D.2, ale z ničeho není seznatelné, mimo jaký stavební pozemek se stoka nachází a jaké konkrétní odlišnosti v zakreslení žalobce sporuje. Nadto, žalobce nevyličil soudu ani to, jakým způsobem byla tvrzenými pochybeními správních orgánů zasažena jeho veřejná subjektivní práva, k jejichž ochraně jsou soudy správního soudnictví povolány. Jak vyplývá z výše citovaného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58, účastníci řízení by měli svá podání náležitě konkretizovat.

Vágnost prvního žalobního bodu předurčila možnost přezkumné činnosti soudu, který tak mohl konstatovat jen to, že v podmínce č. 1 územního rozhodnutí je uvedeno, že: „*Stavba bude umístěna v souladu s grafickou přílohou rozhodnutí, která obsahuje výkres současného stavu území v měřítku katastrální mapy se zakreslením stavebního pozemku, požadovaným umístěním stavby, s vyznačením vazeb a vlivů na okolí, zejména vzdáleností od hranic pozemku a sousedních staveb. Umístění stavby je vyznačeno na Koordinační situaci D.2 vypracované ing. D.M., ČKAIT-0201693*“. Podmínka č. 1 stavebního povolení zavazovala zhotovitele k tomu, že: „*Stavba bude provedena podle projektové dokumentace ověřené vodoprávním úřadem ve vodoprávním (stavebním) řízení. Případné změny nesmí být provedeny bez předchozího projednání s vodoprávním úřadem.*“. Podmínky umístění stavby a její realizace byly nastaveny jasně a zavazovaly k dodržení grafických příloh a projektové dokumentace. Soud v postupu správních orgánů neshledal pochybení, a **první žalobní bod tak nebyl důvodný**.

Druhé žalobní tvrzení akcentovalo rozdíl mezi délkou stoky „A“ podle podmínek územního rozhodnutí (216 m) a délkou konstatovanou stavebním povolením (179 m). Nic víc ale žalobce neuvedl, jeho projev se omezil pouze na označení onoho délkového rozdílu. Žalobce ani netvrdil, že tím byla jakýmkoliv způsobem zasažena jeho práva, a tak v tomto případě nelze hovořit ani o řádně uplatněném žalobním bodu. Takové obecné tvrzení nerespektuje požadavky, které na formulaci žalobních bodů ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. klade judikatura správních soudů. Správní soudnictví je ovládáno dispoziční a koncentrační zásadou, když žalobní body stanoví meze přezkumu napadeného správního rozhodnutí (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Správní soud není povinen ani oprávněn za žalobce konkrétní důvody nezákonnosti správního rozhodnutí dovozovat, a z vlastní iniciativy tak nahrazovat žalobcův projev vůle, či dokonce sám vyhledávat vady napadeného rozhodnutí (k tomu srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 3. 1999, sp. zn. I. ÚS 164/97, a ze dne 19. 11. 1999, sp. zn. IV. ÚS 432/98). Rozhodnutí domoci se svých práv v soudním řízení ovládaném výše předestřenými zásadami nemůže ustrnout na povrchním podání a další ponechat bez dalšího na aktivitě soudu. V souzené věci to byl sám žalobce, kdo předem rezignoval na alespoň rámcové upřesnění žalobního bodu. K takové specifikaci (a tedy k splnění minimálních zákonných požadavků) není zapotřebí žádných detailních odborných právních (ani jiných) znalostí, postačí alespoň stručné vyličení toho, co a proč je považováno

za nesprávné či nezákonné, a jakým způsobem (rozsahem) tím dochází k zásahu do práv. Žalobce však v tomto směru neprojevil žádnou snahu, což je nutno, ve světle judikatury Ústavního soudu (i Nejvyššího správního soudu), přičíst k jeho tíži.

Naprosto stejné závěry je pak nutno aplikovat i ve vztahu k námitkám „*Nezhojení a nevyrovnání se s námitkami účastníka řízení*“, resp. „*Nevyrovnání se s odvolacími důvody*“, které žalobce (po výzvě soudu) „upřesnil“ konstatováním „*Tento žalobní bod je patrný ze spisů stavby*“, resp. „*Tento žalobní bod je též patrný ze spisů stavby*“. Praktický dopad dispoziční zásady znamená, že je to výlučně žalobce (navrhovatel), v jehož moci je vymezit šíři, v jaké je napadáno rozhodnutí správního orgánu. Není možné, aby žalobní návrh bez dalšího odkázal stran žalobních námitek na správní spis. Soud nesmí suplovat žalobcovu činnost, nemůže ze spisů správních orgánů vybírat námitky, o nichž si myslí, že by mohly, příp. měly být uplatněny v soudním řízení. To je pouze na žalobci. Soud přezkoumá pouze to, co je výslovně uplatněno v žalobě, příp. jejím včasném doplnění. V souzené věci tak soud mohl přihlídnout pouze k těm žalobním námitkám, které byly řádně uplatněny.

V další žalobní námitce žalobce tvrdil, že nebyl respektován historický charakter území výškové úrovně historické zástavby, v důsledku čehož nedošlo k nápravě dřívějších nevhodných úprav, tedy výškové rehabilitaci. Nebyly uplatněny ani zmíněny poznatky z archeologického průzkumu. Stanovisko orgánů památkové péče neuvedlo potřebné výškové úrovně, a nebyl tak řešen zásadní problém historické zástavby.

Ani tento žalobní bod, mířící proti Posouzení, **nebyl** důvodný.

Žalobce se opět omezil pouze na zobecňující proklamace a neměl pravdu, že by nebyl řešen problém historické zástavby, resp. otázka výškové úrovně historické zástavby. Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu v Posouzení mj. uvedl: „(...) *Odvolatel neuvádí konkrétně, v čem spočívá „porušení podmínek památkové ochrany předepsaným zákonem.“ Pokud byla míněna tzv. výšková rehabilitace úrovní povrchů šachet, kterou namítal v průběhu správního řízení, ani Národní památkový ústav (NPÚ) jako odborná organizace státní památkové péče, nepovažuje ve svém obligatorním vyjádření č.j. NPÚ-341/1740/2011 ze dne 21.04.2011 změnu úrovně povrchů šachet resp. vozovky za nezbytnou pro zachování kulturně historických hodnot vesnické památkové zóny Křimice, která byla prohlášena vyhláškou Ministerstva kultury č. 249/1995 Sb. ze dne 22.09.1995 o prohlášení území historických jader vybraných obcí a jejich částí za památkové zóny. Tato vyhláška nemá stanovené podmínky ochrany, i když zákon č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „památkový zákon“) v § 6 odst. 1 umožňuje Ministerstvu kultury takové podmínky určit. S ohledem na vyjádření NPÚ nepovažuje KPP za pochybení, pokud OPP změnu úrovně v závazném stanovisku neuložil. Z památkového zákona nevyplývají podmínky ochrany památkových zón, které by byly přímo aplikovatelné, v každém jednotlivém případě se však mohou na základě správního uvážení a § 14 odst. 3 památkového zákona uložit konkrétní podmínky přípravy a provedení konkrétního záměru s ohledem na ochranu poznaných kulturně historických hodnot. Jak je zřejmé, k porušení podmínek památkové ochrany památkové zóny stanovených zákonem tedy dojít nemohlo. KPP neshledal, že by závazným stanoviskem OPP mohlo dojít k porušení*

smyslu a účelu památkového zákona nebo Úmluvy o ochraně architektonického dědictví Evropy (publ. pod č. 73/2000 Sb.m.s.). (...)“.

Příslušný odbor se tedy problematikou historické významnosti území, v němž mělo dojít k realizaci stavby, zabýval poměrně podrobně a soud v tomto směru neviděl prostor pro jakoukoliv výtku. Bez možnosti přezkumu pak byla výtku namítající absenci uplatnění poznatků archeologického průzkumu, neboť žalobce znovu neuvedl nic konkrétního, totiž přesně jaké poznatky z archeologického průzkumu nebyly uplatněny ve vztahu k realizované stavbě. Soud znovu připomíná, že není povinen ani oprávněn za žalobce konkrétní důvody dovozovat a z vlastní iniciativy nahrazovat žalobcův projev vůle, či sám vyhledávat vady napadeného rozhodnutí.

Poslední žalobní bod žalobce uplatnil v replice ze dne 27. 3. 2013, kde uvedl, že jako vlastník sousedních nemovitostí je stavebním záměrem poškozen hlučností v důsledku nevhodných poloh kanalizačních šachet ve vozovce a neřešením nivelit (vlhkost, sjezd, terénní utopení nemovitosti).

K této námitce nebylo možno přihlédnout.

Podle § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. může žalobce rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo **ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby**.

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

V dané věci platila pro podání žaloby obecná lhůta stanovená § 72 odst. 1 s. ř. s., tedy do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobkyni oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem. A pouze v této lhůtě bylo možné rozšířit žalobu o další žalobní body (= zásada koncentrace řízení).

Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno veřejnou vyhláškou. Rozhodnutí bylo vyvěšeno na úřední desce (při zachování možnosti dálkového přístupu) dne 11. 1. 2012 a ve smyslu § 25 odst. 2 věty třetí správního řádu se patnáctým dnem po vyvěšení písemnost považuje za doručenou, byla-li v této lhůtě splněna i povinnost zachovat možnost dálkového přístupu. Dnem doručení napadeného rozhodnutí žalobci tak byl 26. 1. 2012 (čtvrtek). Lhůta pro podání žaloby a případné rozšíření žaloby uplynula tedy dne **26. 3. 2012 (pondělí)**. Podání s dalšími žalobními body (= replika) však bylo podle údajů na obálce podáno k poštovní přepravě až dne **27. 3. 2013** a soudu bylo doručeno dne 28. 3. 2013. Vzhledem k tomu (a při respektování zásady koncentrace řízení) proto nebylo možné k námitce obsažené v replice přihlédnout.

Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

[IV] Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný se však tohoto práva vzdal, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo (výrok II. rozsudku).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. července 2013

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková